

LEVÉLBONTÁS

Amióta felbontottam leveled,
vérezik a papírvágókésem.
Kár, hogy sohasem esett szó köztünk
az elmúlásról,
de bízom benne,
magadtól is rájöttél már arra,
hogy a hangyának egészen kicsi,
míg az elefántnak nagyon nagy halála van.

MARADJ MÉG,

úgy sincs hová felszállni –
légtüres a tér,
az ég belesüllyedt a tóba;
hallgasd csak:
tik-tak-tik-tak,
jég alatt ketyereg egy óra,
innen még egészen jól kivehető
a vízben oldódó idő
ibolyán túli kékje.
Ha kedved tartja,
alá is merülhetsz,
partok közé feszítheted
indázó köteléked,
idegeid pattanó húrjait,
uszonyként használhatod
szabad vegyértéked,
s kellő türelemmel kivárhatod,
hogy vízjel hívódjék elő homlokodon;
de nem árt, ha óvatos vagy,

nehogy magadba szédítsen
a vadkacsák hullámgyűrűs
lábnyoma.

TÖMEGSÍR

Tömegsírt ástam magamba
privát halottaimnak,
hogy bennem leljenek örök nyugalmat,
s komposztálják lelki békém.
Ott fekszenek egymás hegyén-hátán
mindazok, akikből elegendem volt,
akiket látni sem bírok többet,
akiket élve eltemettem.
Csakhogy hálátlan egy népség,
fütyülnek az örök nyugalomra,
folyton mocoognak,
csattogtatnak szuvas állkapcsaikkal,
fenyegetőznek csontra aszott lábszáraikkal,
tüntetést szerveznek,
mellkasukból szívkoszorút lobogtatnak...
Félek, hogy feltámadnak,
ha kimondom rájuk utolsó ítéletem.

CSÚCSFORGALOM ELŐTT

Kiürítette a kamrát, hűtőszekrényt,
az utolsó morzsát is felcsomagolta,
lepattintotta a hűtőmágneseket
szuvenírnek,
s indult is
legeletetni lelkét,
a rinocéroszt.

HA NEM ESZED MEG A TEJBEGRÍZT,

ma sem állhatsz fel az asztal mellől;
hiába keresel naponta kibúvót,
hogyan megdermedt, kiszáradt,
etted volna meg
harminc évvel ezelőtt –
úgy felnőhettél volna,
most kedvedre nyargalhatnál,
focizhatnál a többiekkel,
s te jó ég,
már családod is lehetne,
főzhetnéd fiadnak a tejbegrízt,
és nem ülnél itt enyészetbűzben,
légy- és lepkebetétek barikádja mögül
nem bámulnál egész nap
üres tekintettel
jövőd emlékképeit.